

> PREMI DE NARRATIVA AMADEU PI SECALL

Aquest treball va estar guardonat en el 17è Concurs Literari de Poesia i Narrativa, que promou l'Associació de Jubilats i Pensionistes de Falset i el Centre d'Estudis Falsetans. El seu autor és Joan Carles Martínez Pujalte, de Mataró.

OFICI

[AUTOR] Joan Carles Martínez Pujalte

[IL·LUSTRACIÓ] Eva Vernet

Quatre trets i llestos. Ja està. No havia estat pas tan difícil com m'havia imaginat. El personatge en qüestió, a més, havia resultat a la fi un d'aquells que se'n van sense miolar; va col·laborar. És qüestió només de prémer el gallet, simplement com ja m'havia dit el jefe, ja fa temps, quan vaig començar a treballar. El tipus havia fet com una mena de mal pas, i més com un borratxo que com un ferit de mort. Amb els ulls oberts com taronges, finalment caigué maleint la meva ombra, la meva gent i els meus ossos, agafant-se, això sí, el ventre amb les dues mans com esperant que així no se li escapés tota la sang dels budells. Vana esperança. Des del moment que li vaig rebentar el fetge ja es podia donar per mort, i per això el vaig deixar així mateix, allà, en un bassal de sang. Diuen que això fa mal. Deu ser veritat, i jo, sabent-ho perquè m'ho han explicat, i sabent la mala peça que era el paio i a petició d'en Maspons, que a la fi és qui paga, li vaig disparar tan baix, tot i no ser el meu costum matar la gent així, deixant-los panteixant.

En un paratge tan allunyat com aquell magatzem en runa ningú escoltaria ni els trets ni l'agonia, si és que hagués cridat com una gallina, que també l'home en tenia dret, com té dret tothom que s'ha de morir de prendre's la cosa com li sembli més encertat, que en això n'hi ha models. Però no ho va fer. A més, el tipus no era precisament ben vist, pel que m'havien dit, per les comunitats dels pobles propers i amb seguretat ningú ploraria la seva mort. La policia, com en d'altres casos semblants, tampoc s'escarrassaria en trobar l'assassí, és a dir, a mi. *Ajuste de cuentas*- dirien-, coses de drogues, i es quedarien més amples que alts, com quan mates una puta. Ara el que tocava fer era cobrar i descansar.

Vaig agafar el cotxe per tornar a casa i dormir una mica per, a cosa del migdia més o menys, tal com havia quedat amb el Maspons, anar a ca seva, al barri més alt de la capital, on em donaria, prenent un refresc a la seva piscina, un sobre gruixut dels de sempre. Potser, fins i tot, si el senyor tenia bon dia, podria esgarrapar alguna coseta més, com una visita gratis a ca la senyora Raquel, on sempre se m'ha tractat com un rei. Maspons sap tenir contents els seus treballadors, i jo sóc un d'ells; un, potser, dels més fidels... Primer ho vaig ser d'una de les seves fàbriques, portant amunt i avall la feina que feien les nenes amb un carro com de supermercat fins que, un dia, quan encara no el coneixia personalment, se m'apropà i em digué que potser jo serviria per a d'altres feines molt més considerades per a ell i jo vaig acceptar, com vaig acceptar la cigarreta rossa que em va allargar amb aquella elegància d'home que sap el que es fa. Algú li hauria parlat de mi, de la meva vida, de la meva fidelitat als amics, del meu caràcter tan masculí. I sí que serveixo, que jo ja ho intuïa, encara que de vegades la feina me la porti a casa, com els mestres. Però això ho aprecia, el senyor Maspons, que sap valorar la dedicació i l'esforç d'aquells en qui confia. Mira sinó que li va passar al pàmfil del Rodon, que es va fer la marieta a les primeres de canvi i quasi va estar a punt d'anar amb la cantarella a la policia. Sort que vaig tenir temps d'agafar-lo pel coll i ficar-lo dins la formigonera amb què els xicots estan construint un xalet per l'amigueta d'en Maspons.

La nit era d'allò més bruta i lletja, amb una mena de teranyina cobrint el meu davant i el darrere. Els arbres dels cantons d'un camí amb l'asfalt esquerdat passaven com ànimes

CRIM SCEN

en pena quan els focus del cotxe els descobria. Semblava que boquejant, demanaven aire. En una bifurcació indicada per unes fletxes de fusta d'aquelles que ja no en fan i més velles que Déu, vaig agafar el camí de la dreta. Llavors, el meu petit espai vital s'omplí d'una llum que venia del darrera.

Vaig veure que a pocs metres portava un cotxe i vaig pensar que em seguia. Vaig tenir una mica de por, ho confesso. Al fer-se millor i més ample el camí, ara sí podria dir-se una carretera com Déu mana, em vaig deixar avançar i vaig veure que l'individu del cotxe vermell - perquè era vermell i, no ho havia dit, anava brut i deixat i em semblà extraordinàriament pàl·lid. Vaig pensar en el tipus aquell que jo havia matat. D'alguna manera m'ho va recordar així com el veia dins d'aquell globus de llum irreal. Però això són coses dels contes barats i no pot passar. Així doncs, aquest no és el cas.

Vaig continuar un xic intranquil el camí i, per anul·lar el cert nerviosisme que pugnava des del meu endins, vaig engegar la ràdio, que sempre és bona companya de camins quan es porta un nus a l'entranya. A més a més, culturitza, que... de què sinó jo hauria de tenir els coneixements que tinc i parlar com parlo? Un predicador com amb un accent mexicà o de per allà parlava del judici final, de querubins i no sé quins collons d'angelots, del càstig per als dolents i del premi per als bons. Si el seu Déu fa una llista dels qui se'n salven i dels qui no, jo ja sé on sóc. Me l'imaginava en un estudi minúscul amb alçacolls i cascos d'aquells amb els quals et pots escoltar a tu mateix mentre veia a pocs quilòmetres les llums obertes de la ciutat més tancada del món que s'aixecaven de la foscor com un dinosaure ressuscitat. Vaig donar la volta a la rodeta del dial, fart del corb aquell d'accent mexicà i en una altra emissora sonava música de jazz. Una dona, segurament negra, cantava coses tristes en anglès amb accent americà i confessava un amor d'aquells que està mal vist confessar, com solen ser els amors que s'acaben confessant. La vaig entendre. Íntimament la vaig entendre, perquè jo potser també tinc coses sentimentals per confessar.

Vaig aparcar el cotxe a dues illes de casa. Això no és Amèrica ni una pel·lícula americana i

costa deixar la màquina en algun lloc que te'n puguis refiar. Mentre tancava la porta vaig sentir una ombra com el glaçó d'un gintònic, freda i densa, relliscant-me per l'esquena. Quines coses. Era la meva pròpia ombra, segur. Així vist de reüll, ja que la nit té aquests jocs de masses i arestes que ens estranyen i incommoden. De vegades em penso massa impressionable quan acabo una feina encara que estigui molt ben feta i jo ho sàpiga. Gatges de l'ofici, diu en Maspons quan li ho comento. Ell en sap un ou de psicologia, perdoneu-me l'expressió. Per si un cas, vaig ficar la mà a la butxaca on guardava el colt curt d'aquells d'abans, antiquat però efectiu. Vaig caminar fent-me càrrec dels meus propis neguits i consolant-me a mi mateix que aquestes coses passen sovint a la gent de la meva branca, com els cirurgians, que diuen que després d'operar a vida o mort algú, els tremolen les mans, o als mestres, que acaben modulant la veu d'una forma no natural i acaben parlant com els infants, o els psiquiatres, que acaben bojos com a cabres.

Vaig sentir la necessitat de caminar de pressa. A l'ambient nocturn d'hora fosquíssima hi havia com un mormol o bronzit, no sabia ser més precís, mínim però, que m'obria una por inconeguda a les membranes que vaig acatar atribuint al cansament. Demà ja dormiria, tindria temps, o, millor dit, d'aquí una estona. Els arbres del carrer, una mida ridícula per esquifits, es movien i era una imatge entre romàntica i infantil. Però jo no sentia l'aire a la meua pell. El so de les meves passes per un moment em va semblar que eren dobles, cosa que en ocasions em feu girar, però quan ho feia no veia res darrere meu, ningú em seguia; només un carrer vulgar, amb un vulgar ningú que l'ocupava.

Vaig arribar a la porta i la vaig obrir. Vaig agafar l'ascensor després de comprovar que no tenia res a la bústia: ni cartes, ni propaganda, ni les revistes literàries de les quals sóc subscriptor encara que de vegades no n'entengui ni un mot. Dintre de l'ascensor assaltà els meus narius una olor que no sabia definir, com aspra, com de suor, com de patata podrida, tot barrejat, però amb un toc de gessamí que la feia suportable, un perfum que feia l'ambient

més respirable i que probablement s'havia d'agrair al perfum d'alguna meuca que havia visitat un client al seu pis. Al mirall, brut d'empremtes digitals que un dia algú haurà de rentar, vaig emmirallar-me i se m'aparegué el meu propi rostre i vaig poder comptar en ell al detall cada marca, cada rasa, cada cop que la vida m'havia propinat. Em vaig sentir vell. No era la primera vegada. Tenia quaranta-tres anys. Vaig llegir el que els brètols havien escrit a les parets beix. Un grafit - i era nou, perquè jo en aquestes coses em fixava- deia "et mataré" escrit amb lletra grollera d'allò més i, novament, vaig sentir un no sé què que em va ferir els nervis d'una forma que un home com jo no s'hauria de deixar ferir. Això no li diré mai a en Maspons, no sigui que dubti en encarregar-me serveis propers.

I ja a casa em va espantar el tic-tac del rellotge de cucut i una veu mínima, com irreal, que venia de vés a saber on. Novament vaig treure el colt i, com a les pel·lícules, vaig avançar en la foscor coneguda esquivant els mobles del pis, els pocs que em va deixar l'àvia, la pobra àvia, en posició defensiva com havia après. A la cuina vaig trobar una explicació definitiva per a les veus aquelles, una explicació que em fa vergonya dir-la. Abans de sortir havia deixat encès el televisor amb la veu al mínim, com tenia per costum. Algú m'havia convençut, alguna novieta, de fer això per tal de dissuadir els molts lladregots que viuen al barri. Quina traça! M'enrojolí la vergonya per haver caigut a la meva pròpia trampa i vaig començar a dubtar si no havia estat jo mateix qui havia escrit aquells grafits a l'ascensor en una nit de borratxera. Potser sí. Algun imbècil parlava, en un programa de molt poca qualitat, amb corbata i cabell engominat. Em vaig fixar, abans d'apagar-la, en la delinqüència creixent a les nostres ciutats.

Una fruita o un tomàquet podrit envaïa d'olors desagradables, entre aspres i dolços, difícilment definibles, la nevera quan la vaig obrir per treure una llauna de cervesa. Era un pebrot que quasi estava blanc de putrefacció i que va deixar a l'aire una pols petitíssima d'on podria haver sortit volant la fada Campaneta. El vaig llençar al cubell de la brossa, que era ple del tot.

Em vaig treure la camisa al menjador. Estava suat i més vaig suar encara quan em vaig empassar el líquid amargós de la llauna i la vaig aixafar entre els meus dits. Vaig pensar en la mare, que tant em necessitava, i vaig decidir que abans de sortir cap a cal Maspons, al migdia, la trucaria i li diria: "Mama, que vinc", i m'imaginaria que ella fa un somriure. Vaig recordar aquell tipus al qual vaig amenaçar. Vaig recordar una novel·la de Truman Capote que em vaig comprar perquè m'havia agradat la portada on es veia un personatge vestit de gris sortir d'un banc de boira. Me la vaig llegir sencera tot i que em va costar. En aquell moment estava estès en aquell magatzem en runa amb els ulls desorbitats enmig d'un bassal de sang. Era una peça podrida, com aquell pebrot. Aquell silenci, Déu meu, del magatzem, aquelles pedretes minúscules que sonaven sota les sabates, aquell silenci també de la carretera, del carrer, de l'ascensor, el pis... Continuava suant. Suava. Continuava suant quan vaig posar el despertador més o menys a les onze i mitja. Suava tant com pot suar un home sense desfer-se com en les pel·lícules de Dràcula es desfà el vampir. I vaig decidir de cop dutxar-me. I em vaig dutxar amb aigua freda fent "brrrr" i deixant que el raig caigués directament damunt meu sense sabó i sense fregar-me la pell. Quasi mullat, em vaig espantar al llit. Les cortines de l'habitació es movien i vaig pensar que ara sí que s'havia aixecat aire de veritat.

Mare, el tipus aquell en un bany de sang, Com t'ho diria... T'ho juro, que era mala peça, no t'empipis ni et posis trista. Ja sé que no t'agrada el que faig, però era una mala peça. Sonava el tic-tac del despertador. Vaig sentir alguns sons no definibles al menjador. Eren els sons que fa algú quan carrega una pistola. Era també el cruixit de les passes d'algú i la seva respiració... Jo respiro així mateix quan he de matar... quan he de treballar. Vaig apartar de mi aquells pensaments i poc a poc em vaig anar adormint pensant que, amb els diners d'en Maspons, faria un llarg viatge. M'ho mereixia. Però abans portaria la mare a dinar.

- Mare, aquest treball cansa tant... tant, que arribes a pensar que a tu també et volen matar. ■